

Arrest

nr. 142 333 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam alsook in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster diende op 24 april 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze asielpprocedure werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 4.786 van 12 december 2007 waarbij aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

De verzoekster werd op 15 februari 2008 bevolen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster diende, samen met haar echtgenoot, op 29 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekster diende op 25 februari 2010 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 12 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende de verzoekster een beroep in bij de Raad.

De Raad weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 49.295 van 8 oktober 2010.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard bij beslissing van 16 november 2010.

De verzoekster werd op 2 december 2010 bevolen om het grondgebied te verlaten.

Tegen de beslissing van 16 november 2010 houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet diende de verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, die bij arrest nr. 79102 van 13 april 2012 dit beroep zonder voorwerp verklaarde nu de beslissing van 16 november 2010 werd ingetrokken bij beslissing van 13 januari 2012.

De verzoekster diende op 29 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 februari 2011 ontvankelijk verklaard en uiteindelijk werd zij op 3 juli 2013 ongegrond verklaard.

Op 13 januari 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet opnieuw ongegrond verklaard.

Op 25 november 2013 diende de verzoekster nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 10 maart 2014.

Op 10 maart 2014 werd de verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 maart 2014 diende de verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 6 juni 2014.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) nam ten aanzien van de verzoekster op 6 juni 2014 tevens opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht, onder de vorm van een bijlage 13, op 12 juni 2014 en luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

+ 3 minderjarige kinderen

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.03.2014, betekend op 12.03.2014.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

Op 6 juni 2014 werd tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies) genomen. De verzoekster stelde hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. De zaak is hangende en gekend onder het rolnummer 155.940.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“De verwerende partij merkt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekster betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.”

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven. Het gebruik van het woord “moet” duidt op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu werd het bestreden bevel getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval wordt vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name is zij niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekster niet betwist. De verweerder zal, gezien de gebonden bevoegdheid ter zake, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw en op grond van dezelfde feitelijke en niet betwiste vaststellingen, aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekster in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verweerder in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekster in een eerste middel onder meer de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM.

Dit artikel bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip "privéleven" een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om te beoordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance“-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut.

De Raad benadrukt echter dat het in de eerste plaats aan de verzoekster zelf toekomt, wanneer zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven of familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster zich in haar eerste middel beperkt tot een eerder theoretische stelling dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt en dat zij daarnaast blijft steken in het pomen van loutere beweringen en algemene veronderstellingen, zonder dat zij deze beweringen met enig concreet element staft.

De verzoekster stelt “*Het is evident dat overeenkomstig met het artikel 8 van het EVRM, de verzoekster niet kan afgescheiden worden van zijn minderjarige kinderen, dit door middel van de betekening en/of de tenuitvoerlegging van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, in het bijzonder wanneer geen enkele duurtijd dan ook werd toegestaan om het Belgisch grondgebied te verlaten alsook het grondgebied van de Schengen Ruimte*”, doch er dient te worden opgemerkt dat de verzoekster in het geheel niet aannemelijk maakt dat (de tenuitvoerlegging van) het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk een scheiding tussen haar en haar minderjarige kinderen zou teweeg brengen. Zulks is, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster lijkt voor te houden, geen evidentie te meer nu uit de stukken van het administratief dossier en de thans bestreden beslissing blijkt dat ook aan de minderjarige kinderen van de verzoekster het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters minderjarige kinderen dienen haar dan ook te vergezellen. Er valt dan ook niet in te zien in welk opzicht er in deze stand van het geding sprake zou zijn van een verbreking van de gezinsbanden met verzoeksters kinderen.

Bovendien blijkt en staat het buiten betwisting dat de verzoekster voorafgaand aan de bestreden beslissing geen verblijfsrecht had in België, gaat het te dezen om een zogenaamd verzoek tot eerste toegang, waarbij dus niet kan worden aangenomen dat de bestreden maatregel een inmenging in het gezins- of privéleven van de verzoekster teweeg brengt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- of privéleven te handhaven of te ontwikkelen in België. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekster in gebreke blijft om op concrete wijze hinderpalen aan te voeren die haar verhinderen het gezins- en privéleven verder te zetten in het land van herkomst. De verzoekster blijft in gebreke om aan te tonen dat de gemachtigde *in casu* disproportioneel te werk ging door aan haar, van wie werd vastgesteld dat zij niet over de vereiste verblijfsdocumenten beschikte en aan wie reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd, de geïssueerde maatregel op te leggen.

Inzake de aangevoerde schending van de rechten en superieure belangen van de minderjarige kinderen, wordt er op gewezen dat de verzoekster met haar betoog geen bepaling van internationaal recht, anders dan de reeds aangevoerde schending artikel 8 van het EVRM, zij geschonden acht.

Waar de verzoekster wijst op het gegeven dat haar kinderen school lopen in België, dient evenwel te worden opgemerkt dat dit element deel kan uitmaken van het privéleven van deze kinderen in België, in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Hierbij dient echter te worden herhaald dat er *in casu* geen sprake is van een inmenging in het privéleven nu blijkt en buiten betwisting staat dat verzoeksters minderjarige kinderen voorafgaand aan de bestreden beslissing geen verblijfsrecht hadden in België die hen feitelijk tot het ontwikkelen van een privéleven in België in staat stelde. Het gaat ook wat de kinderen betreft dus om een zogenaamd verzoek tot eerste toegang, waarbij niet kan worden aangenomen dat de bestreden maatregel een inmenging in het privéleven van de kinderen teweeg brengt.

Ook in die optiek moet derhalve worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven in België te handhaven.

In casu stelt de verzoekster dat haar twee oudste kinderen school lopen in België, dat zij het bevel krijgen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten zodat zij hun schooljaar niet kunnen voltooien en dat zij terug zouden moeten keren naar Rusland (Dagestan) en er school zouden moeten volgen in het Russisch terwijl zij in België geboren zijn.

De verzoekster brengt echter ter zake geen enkel begin van bewijs bij dat zou kunnen aantonen dat er voor haar minderjarige kinderen effectieve hinderpalen zijn die hen zouden verhinderen om een normaal privéleven in hun land van herkomst uit te bouwen of, in geval van het oudste kind, verder

te zetten. De verzoekster betoogt niet, laat staan dat zij concreet aannemelijk maakt, dat er in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen voor haar kinderen. Evenmin betoogt de verzoekster dat haar minderjarige kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur zouden behoeven die niet in het land van herkomst te vinden. Voorts houdt de verzoekster ook niet voor dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van de opleiding van haar kinderen in hun land van herkomst onmogelijk maken en evenmin beweert zij dat haar kinderen, na onderwijs in België te hebben gevolgd, door hun opleiding in Rusland verder te zetten onomkeerbare en disproportioneel nadelige gevolgen zouden lijden. De verzoekster stelt wel dat Am(...) nooit onderwijs heeft genoten in het Russisch, doch zij maakt geenszins aannemelijk dat haar zoon het Russisch niet machtig zou zijn noch dat het voor hem, gelet op zijn jonge leeftijd en de snelle taaladaptatie die te verwachten is, niet mogelijk zou zijn om in deze taal les te volgen.

Voorts kan niet worden ingezien welk concreet belang de verzoekster kan doen gelden bij haar kritiek dat zij en haar kinderen het land onmiddellijk dienen te verlaten zodat het in juni 2014 lopende schooljaar niet kan worden afgemaakt. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat de verzoekster en haar kinderen, gedwongen dan wel vrijwillig, tot op heden gevolg hebben gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (cf. RvS 30 augustus 2011, nr. 214.891).

De Raad wijst er tevens op dat de omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezins- en privéleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Hiervoor werd vastgesteld dat de verzoekster nalaat om met enig concreet gegeven aannemelijk te maken dat het leiden van een gezins-, of privéleven niet elders, bij uitstek in het land van herkomst, mogelijk is. De verzoekster, die in België slechts over een precair verblijf heeft beschikt in het kader van haar asielprocedures die werden verworpen nog voor het treffen van de thans bestreden beslissingen, toont evenmin aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen en die van haar kinderen enerzijds, die er *in se* in bestaan alhier een beweerd gezins- of privéleven verder te kunnen leiden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat uit de stukken van het administratief dossier voor het overige blijkt dat de verzoekers nooit tot een verblijf van onbepaalde duur waren toegelaten of gemachtigd, kan niet worden vastgesteld dat wanneer het privéleven dat de verzoekster en haar kinderen eventueel in België hebben opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en de handhaving van de verblijfsreglementering (cf. RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), dit zou leiden tot de conclusie dat er bij het treffen van het bestreden bevel sprake is van een disproportionele inmenging in het privéleven van de verzoekster en haar kinderen (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Dienvolgens wordt vastgesteld dat de verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM doet dan ook geen afbreuk aan het hoger vastgestelde gebrek aan belang.

Waar de verzoekster in de aanhef van het middel nog de schending aanhaalt van “*de directieve 2008/115/CE*”, wijst de Raad er op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekster, zo zij zich in het kader van het onderhavige beroep al op rechtstreekse wijze kan beroepen op deze of gene bepaling van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), nalaat aan te duiden welke bepaling van de Terugkeerrichtlijn zij precies geschonden acht en dat zij tevens verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de thans bestreden beslissing deze of gene bepaling van de voornoemde richtlijn zou schenden. Het enige middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk, zodat ook met de verwijzing naar “*de directieve 2008/115/CE*” geen afbreuk wordt gedaan aan het hoger vastgestelde gebrek aan belang.

Voor het overige wordt in het eerste noch in het tweede middel de schending aangevoerd van enige hogere verdragsrechtelijke norm.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat er *in casu* geen sprake is van een schending van een aangevoerde internationale bepaling, zodat geen afbreuk wordt gedaan aan hetgeen hogerop gesteld wordt omtrent het gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

De Raad merkt bovendien op dat de verzoekster nergens in het verzoekschrift aanduidt waarin precies het rechtens vereiste belang is gelegen bij het beroep tegen de jegens haar en haar kinderen getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekster verwijst bij haar betoog ter ondersteuning van het eerste middel wel naar een arrest van de Raad waarbij geoordeeld werd dat er geen gebonden bevoegdheid is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren indien een effectieve terugkeer een schending inhoudt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, doch hierboven werd reeds vastgesteld dat de verzoekster *in casu* geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt terwijl zij voor het overige geen schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert. Het arrest waarnaar de verzoekster thans verwijst kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen in het kader van de onderhavige betwisting. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking en zijn zij dan ook niet bindend.

Hoewel het op zich geen verplichting is om het procesbelang in het verzoekschrift nader toe te lichten, kan wel van de verzoekster worden verwacht dat zij standpunt inneemt en het actuele karakter van het belang aantoonde wanneer dit belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Waar ter terechtzitting nochtans werd gewezen op de door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid en gevraagd wordt om hieromtrent standpunt in te nemen, stelt de Raad vast dat de advocaat van de verzoekster er zich toe beperkt te stellen dat de verzoekster zich naar de wijsheid van de Raad gedraagt. De verzoekster blijft dan ook in gebreke om *in concreto* toe te lichten welk nuttig effect zij, gelet op de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde ter zake en de daaruit volgende verplichting om na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, kan bekomen bij een gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bijgevolg toont de verzoekster niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken bij de onderhavige vordering.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechts vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

C. DE GROOTE